

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3255/2023
21.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца Стамбена заједница у Улици ... број .. у Крагујевцу, коју заступа АА, управник стамбене заједнице, а чији је пуномоћник Златан Максимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 3043/20 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 3043/20 од 10.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 3043/20 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 5434/2018 од 14.11.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за одржавање зграде исплати износ од 6.815,00 динара са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њене доспелости до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на појединачно означене месечне износе на начин утврђен у том ставу изреке. Трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 55.800,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 3043/20 од 10.02.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 5434/18 од 14.11.2019. године у првом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију засновану на погрешној примени материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), оценио да ревизија није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде произлази да је тужилац на основу Закона о становању и одржавању зграда регистрован решењем Градске управе за имовину – Одељења за стамбене послове града Крагујевца број 360-130/18-XVI од 05.03.2018. године, а да је тужени власник пословне просторије, као дела посебне целине у оквиру стамбене зграде у Крагујевцу, Наведена пословна просторија налази се у приземљу и носи ознаку .. . За наведени пословни простор тужени није плаћао накнаду за одржавање зграде, која је економско-финансијским вештачењем утврђена у висини од 6.815,00 динара.

Чланом 404. став 1. ЗПП прописано је да ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима Врховни суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Дакле, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Међутим, према оцени Врховног суда, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, сагласно чему је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из првог става овог члана (члан 33. став 2. ЗПП). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбом ради утврђења ништавости уговорне одредбе и ради исплате, поднетом дана 29.11.2018. године, тражено је обавезивање туженог на исплату износа од 6.815,00 динара, сагласно чему је овај поступак вођен по правилима за спор мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је применом члана 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић